

1

Едно безславно корабокрушение

Раби стоеше с притворени очи в полъшващата се сред приказен тюркоазен свят лодка. Десетки рибки се стрелкаха под кила им, малки бели къщички бяха накацали по брега, а лек бриз подухваше от югоизток... Условията бяха идеални за следобедна грямка и той вече се унасяше, когато...

- АКУЛА! - изкрещя момчето и изпусна едното гребло.

- Не, глупчо, това е риба луна - присмя му се Томазина. Тя гържеше на коленете си един учебник за морски обитатели и го изучаваше вече няколко дни.

Едно безславно корабокрушение

- Виждаш ли - започна да обяснява тя, - почти кръгла е и се оставя водата да я носи в хоризонтално положение, за да се освободи от паразитите. Ако се вижда само перката ѝ, може да бъде сбъркана с акула...

- Е, аз наистина видях перката - оправда се Раби и протегна колебливо ръка към мястото, където беше изпуснал греблото, но се спря. - Сигурна ли си, че не хапе?

- Няма как да хапе, защото няма зъби!

- Хайде, продължавай да гребеш! - подкани го Минерва. - Караше така добре преди... акулата.

Минерва седеше срещу Раби, точно до приятелката си, и почти се беше скрила в огромната си спасителна жилетка.

Тримата винаги обличаха спасителни жилетки, когато излизаха в морето с лодката „Алтея“. Но докато Минерва и Раби приличаха на нагеници с крака, то Томазина, както винаги, изглеждаше като излязла от модно списание дори и с тази ужасна жилетка. Освен това беше украсила своята жилетка с пъстри

Глава 1

лентички от плат, поръбени с дантела. Беше добавила и един непромокаем джоб, в който да пази чисто новата си чантичка в случай на корабокрушение (старата я беше изгубила в Града на разбойниците). В тази чантичка Томазина носеше всичко необходимо за справяне по време на приключения.

Едно безславно корабокрушение

Раби потопи отново греблата във водата и си помисли, че това неговото е истинско робство. Защо все той трябва да блъска?

Няколко тюлена, които се припичаха мързеливо на слънце, се потопиха в морето и последваха лодката.

Томазина ги разгледа и прелисти книгата, като търсеше точната страница:

- Ето тука... Същински тюлен от Атлантическия океан... бозайник от семейството на перконозите...

Двата тюлена плуваха много по-бързо от тях и след малко явно им омръзна да следват бавния ритъм на лодката. Задминаха ги и се скриха от очите им.

- Раби, дори тюлените те задминават! - клъвна го Томазина.

- Е, ако нямаш нищо против, капитанът съм аз, така че аз решавам с каква скорост да се движим.

Томазина повдигна едната си вежда със съвършена извивка.

- Ако това може да се нарече скорост...

Глава 1

- Карам полека, за да можеш да четеш, без да ти се забива свят - обясни Раби и замълча, като се надяваше неговата гума да е последна. „Освен това трябва да се съсредоточа в гребането“, помисли си той.

Минерва го беше научила да гребе, но му трябваше още доста практика, защото все не успяваше да удържи лодката с равномерна скорост. Тя му се втурваше напред, му спираше внезапно, като подскачаща жаба.

Но Раби щеше да има достатъчно възможности да практикува, защото откакто откриха „Алтея“, Минерва, в чиито вени течеше кръвта на пирати и мореплаватели, реши, че ще използват лодката всеки ден.

Дълго обаче трябваше да убеждават Раби. Той се съгласи едва след като Минерва му обеща да е капитан.

„Трябва да преодолееш собствените си страхове и границите, които сам си слагаш“, каза му тя в деня на първия урок.

Раби трябваше да признае, че гребането наистина му помогна да се справи със страха

Едно безславно корабокрушение

си от водата. А и имаше хубави моменти в морето... Веднъж пуснаха котва в откритата част на пристанището на Пемброуз, той остави греблата, легна в лодката и имаше чувството, че потъва в безкрайното небе. Никога не си беше почивал така хубаво, както тогава.

- Е, тъй като съм капитан - започна авторитетно Раби, - заповядвам да направим следобедна закуска!

- Божичко, какъв тиранин! - възкликна Томазина и затвори книгата.

Раби я погледна накриво: защо трябва да му говори винаги така иронично? И като си помисли, че я обича с цялото си сърце от първия учебен ден в Пемброуз, макар тя да беше истинският тиранин!

Минерва, която подозираше, че ще избухне поредната караница, отвори кошницата. На гладен стомах вероятността да се скарат беше много по-голяма.

- Кой иска сандвич със сирене?

- Какво друго има в кошницата? - осведоми

Глава 1

се Раби, защото би искал да изяде поне десет сандвича.

- Много вкусни неща, приготвени от нашата френска готвачка - отвърна Томазина, която живееше в нещо като замък с голяма прислуга. - За пълнеж на сандвичите тя използва само бри и камамбер, които пристигат направо от Париж. Благодаря, Минерва - и Томазина взе сандвича със сирене. - Знаете ли, че тези ги е измислил лорд Сандвич, един адмирал от английските военноморски сили?

- Така ли? - каза Раби и погледна сандвича на приятелката си с уважение. След като го е измислил цял адмирал, на него, прост капитан, не му остава нищо друго, освен да го изяде. - Ще дадеш ли един и на мен? - помоли той Минерва.

- Бил много зает човек и му се налагало да обядва набързо - обясни Томазина, преди да отхапе изискано от сандвича.

Приятелите ѝ не бяха толкова деликатни. От морския въздух се огладняваше бързо и скоро тримата изпразниха кошницата.

Едно безславно корабокрушение

Сега имаха нужда да подремнат малко. Момчето се изтегна на гръното на лодката и се остави да го люлеят вълните. Облачетата на небето приличаха на пухкав захарен памук, а въздухът ухаеше на водорасли и сол. Наг малкото пристанище се виеха ята гларуси, привлечени от рибния пазар. Морето беше толкова кристално, че се виждаше как се стрелкат ята сардини.

Раби вече заспиваше, когато Томазина остави книгата за морските животни и извади от чантата си дневника, в който записваше всичките им дела.

- Ако капитанът няма нищо против - каза тя и побутна мило Раби с крачето си, обутото в лачена обувчица, - искам да говоря за приключенията, които не сме довършили.

Той я погледна от долу нагоре и първото нещо, което му дойде наум, беше, че е много красива, после обаче се съвзе и без малко не ѝ каза да го остави на мира. Но капитанът трябва да е великодушен с екипажа си, иначе рискува да го свалят от поста.

Глава 1

- Добре - съгласи се Раби и седна. Явно нямаше да спи днес.

Сините очи на Томазина блестяха лукаво: беше ясно, че ще направи каквото иска - със или без разрешение.

И на Минерва ѝ се искаше да говори за последните приключения. Всеки път, когато се качваха на тази лодка, мислите ѝ препускаха към Града на разбойниците. Бяха намерили лодката точно там, в една огромна пещера под Адмиралската скала. А у името ѝ беше „Алтея“, същото като на нейната пра-прабаба, изключително красива жена със свободен дух и с дарба да владее природните стихии.

Преди да бъде предадена от злия пират Блек Барт и отведена на смърт в Лондонската кула, Алтея намерила скривалище за няколкомесечната си гъщеричка, дете на Мери-вал М., един от морските разбойници, чийто портрет беше във вила „Гушер“. Оставила ѝ две неща - мозъц талисман, който да я пази, и указание как да намери съкровището на разбойниците.

Едно безславно корабкрушение

Само че Минерва и приятелите ѝ не знаеха какво е станало с детето и със съкровището.

Едно нещо възбуди любопитството на Минерва: Алтея беше подписала прощалното си писмо до Меривал със знак във формата на кукумявка, обкръжен от надписа „Domina Noctuae“, което, както бяха открили след проверка в един латински речник, означаваше „Повелителката на кукумявките“.

Минерва почеса покрития си с лунички и изгорял от слънцето нос. „Дали има връзка с кукумявките, които живеят във вила „Гущер“? Освен това тайното им скривалище се намирало в кула „Кукумявка“. Странно съвпадение...“, мислеше си тя.

Томазина прекъсна мислите ѝ.

- Трябва да открием какво е станало с гущерята на Алтея и Меривал - заяви тя.

- Но тя е родена преди триста години... - припомни ѝ Раби.

- Няма значение - отвърна приятелката му. - Единствено по нейните следи можем да стигнем до съкровището и...

Глава 1

- До моите родители! - довърши Минерва с блеснали очи.

Макар че не го показваше, мисълта да ги намери не я напускаше.

Раби въздъхна. Наистина нещата, за които можеше да мисли, полюшван от вълните, бяха твърде много.

- А после и това - добави Минерва, като извади от джоба си един смачкан лист.

Беше писмо, написано от някого с подпис „Дракона“ и адресирано до Минерва.

Момичето отново го прочете на глас:

*Който за хитър се мисли,
защото има ключа,
няма да се радва дълго,
друг ще победи!*

Само това, няколко реда, които звучаха като истинско предизвикателство за Бандата на кукумявките!

- Кои е Дракона според вас? - попита Томазина.

Минерва тръсна глава.

- Би могъл да е всеки от жителите на Пем-

Едно безславно корабокрушение

броуз... Който ни е следил и знае, че сме намерили ключа за Града на разбойниците...

- Но не и съкровището.

- Едно нещо е сигурно: не можем да се доверим на никого от селото.

Разговорът спря, когато Минерва забеляза нещо, което блестеше на пристанището.

- Някой ни наблюдава с бинокъл! - извика тя. - Но не мога да видя кой е... - присви очи момичето и вдигна ръка да не ѝ блести слънцето.

- О, не! Сигурно е Гилбърт с бандата си - изръмжа Томазина. - Не ни оставят на миранието секунда!

- За щастие, тука няма как да ни стигнат - въздъхна Раби с облекчение.

Ето го предимството на лодката: в нея човек може да е сигурен, че е недостижим за бандата на Гилбърт, която започна отново да тормози децата в Пемброуз и околностите. Но как ще се пазят от Гилбърт, като слязат на сушата?

Тази мисъл толкова ги разсея, че никой не за-

Глава 1

беляза приближаващата се опасност... Огромна морска костенурка удари лодката.

- Напуснете кораба! - едва успя да извика Раби, но в този момент „Алтея“ се преобърна и всички цопнаха във водата.

- Какво беше това? - попита Томазина, щом изплува до лодката.

- Една огромна морска костенурка се блъсна в нас - обясни Минерва. - Плуваше много бързо и изчезна за миг.

- Не е възможно костенурка да преобърне лодка... - отвърна Томазина.

Въпреки това Минерва беше сигурна, че се е случило точно това.

Всичко е възможно в Корнуол.

Особено в Пемброуз.

